

Η επιχείρηση “Ξένιος Δίας” ως όψη του σύγχρονου ολοκληρωτισμού

“Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός μπορεί να οριστεί ως η θέσμιση, μέσω της κατάστασης εξαίρεσης, ενός κατά νόμον εμφυλίου πολέμου που επιτρέπει τη φυσική εξόντωση όχι μόνο των πολιτικών αντιπάλων, αλλά και ολόκληρων κατηγοριών πολιτών που για κάποιο λόγο δίνουν την εντύπωση ότι δεν μπορούν να ενσωματωθούν στο πολιτικό σύστημα”.

G. Agamben, “Κατάσταση εξαίρεσης”

1. Εδώ και περισσότερο από ένα μήνα διεξάγεται πανελλαδικά μια ευρείας έκτασης κατασταλτική και ιδεολογική επίθεση του κράτους απέναντι στα περισσότερο εξαθλιωμένα κομμάτια της κοινωνίας που η καπιταλιστική κρίση έχει θέσει στο περιθώριο και πιέζει ακόμα πιο ασφυκτικά στοχεύοντας στην ολοκληρωτική τους εξόντωση. Στο επίκεντρο αυτής της επίθεσης που λαμβάνει τον παραπλανητικό τίτλο “Ξένιος Δίας” βρίσκονται μετανάστες που στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν διαθέτουν άδεια παραμονής είναι είτε εργάτες είτε άνεργοι και ζουν στο κέντρο της Αθήνας, της Πάτρας και άλλων πόλεων, παράλληλα όμως συντελείται μια γενικότερη εκκαθάριση σε διάφορες άλλες στοχοποιημένες από το κράτος κοινωνικές ομάδες όπως είναι οι εκδιδόμενες γυναίκες, οι τοξικοεξαρτημένοι, οι τσιγγάνοι κ.α. Μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί περισσότερες από 20 χιλιάδες προσαγωγές, οι 2,5 περίπου χιλιάδες από αυτές έχουν μετατραπεί σε συλλήψεις, ενώ σε μερικές εκατοντάδες ανέρχονται οι αποφάσεις διοικητικής απέλασης. Οι συλληφθέντες μετανάστες οδηγούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης όπως αυτό που εγκαινιάστηκε πρόσφατα στην Κόρινθο και αυτό της Αμυδαλέζας που προϋπήρχε.

Την ίδια περίοδο σε αгаστή συνεργασία με τις δυνάμεις καταστολής και σε πλήρη πολιτική σύμπνοια με την κρατική στρατηγική των αστυνομικών πογκρόμ, διάφορές φασιστικές-παρακρατικές

ομάδες κρούσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και πραγματοποιούν δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες εργάτες σε διάφορες περιοχές της χώρας, με αποτέλεσμα πολλοί μετανάστες να έχουν υποστεί ζημιές στα σπίτια τους και στη δουλειά τους, να έχουν οδηγηθεί σοβαρά τραυματισμένοι στο νοσοκομείο, ενώ αποκορύφωμα αυτών των πρακτικών ήταν η δολοφονία ενός μαροκινού μετανάστη στο κέντρο της Αθήνας στις 12 Αυγούστου.

Των επιθέσεων προηγήθηκε, και κινείται παράλληλα με αυτές ως σήμερα, μια συστηματική κίνηση από την πλευρά της κρατικής προπαγάνδας που στοχεύει στη γενικευμένη ιδεολογική κατασυκοφάντηση όσων “δε χωράνε” στιγματίζοντας τους ως υγειονομική βόμβα, απειλή για τη δημόσια ασφάλεια, κίνδυνο για την πολιτισμική και εθνική ομοιογένεια κ.α. Τα υποκείμενα δηλαδή που βρίσκονται σήμερα στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής βαφτίζονται εγκληματικά και νοσηρά στο σύνολο τους, κόβουν βία τους όποιους κοινωνικούς δεσμούς έχουν αναπτύξει και τίθενται στο περιθώριο, απελαύνονται, φυλακίζονται ή εξοντώνονται. Πρόκειται για ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών που ξεκινάει από τους μετανάστες, συνεχίζεται και θα συνεχιστεί όμως σε ολόκληρες κοινωνικές ομάδες όπως οι πρόσφυγες, οι τσιγγάνοι, οι άστεγοι, οι άνεργοι, οι απεργοί, οι ασθενείς, οι χρήστες ναρκωτικών, οι φτωχοί...

2. Είναι γεγονός πως σε περιόδους γενικευμένης πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής και πολιτισμικής κρίσης ολόκληρες κοινωνικές ομάδες οδηγούνται βία στην εξαθλίωση, τη φτώχεια και τον αποκλεισμό. Τη στιγμή που όλα τα κοινωνικά κομμάτια δέχονται ισχυρές πιέσεις προς τα κάτω, εκείνα που ήταν ήδη υποτιμημένα σπρώχνονται σιγά σιγά προς την “έξοδο”. Κυρίως οι μετανάστες προλετάριοι γίνονται οι πρώτοι αποδέκτες του μηνύματος πως περισσεύουν και παραμένουν εγκλωβισμένοι στα μητροπολιτικά κέντρα ως παρίες. Η περιθωριοποίηση τους αυτή σε

συνδυασμό με την ένταση της ανέχειας λόγω τη ραγδαίας αύξησης της ανεργίας οδηγεί τα πιο λούμπεν στοιχεία του μητροπολιτικού προλεταριάτου -ντόπιου και “ξένου”- στο να καταφεύγουν σε παραβατικές συμπεριφορές προκειμένου να επιβιώσουν και είναι μια πραγματικότητα ότι οι συμπεριφορές αυτές δημιουργούν προβλήματα συνύπαρξης στις γειτονιές. Από την άλλη, τα προβλήματα αυτά διογκώνονται κυρίως από την αντικοινωνική παρουσία της μαφίας (εμπόριο ναρκωτικών, όπλων, λευκής σαρκός και δουλεμπόριο), ντόπιας και ξένης, η οποία διεξάγεται σε συνεργασία και υπό την αιγίδα του κρατικού μηχανισμού και αποτελεί μια από τις πιο επικερδείς επιχειρήσεις του καπιταλισμού που συχνά στελεχώνεται και από κομμάτια που βρίσκονται στον πάτο της ταξικής αλυσίδας. Ειδικά τέτοιες πρακτικές που προσπατούν συμμαχία με το κράτος και την αστυνομία για την ανάπτυξη τους είναι πέρα για πέρα εχθρικές από όπου κι αν προέρχονται.

Πράγματι, η υπερσυσσώρευση χιλιάδων άνεργων και πεινασμένων ανθρώπων σε περιοχές που ευνοείται η δημιουργία “γκέτο”, είτε αυτές είναι καταυλισμοί είτε γειτονιές στο κέντρο των πόλεων, δημιουργεί ένα εκρηκτικό κοινωνικό μείγμα που είναι έτοιμο να εκραγεί και πολλές φορές το κάνει. Από την άλλη δε θα πρέπει να μας διαφεύγει ότι ύπαρξη γκετοποιημένων και υποβαθμισμένων περιοχών στα κέντρα των πόλεων έχει αποτελέσει στο παρελθόν σε πολλά δυτικά κράτη κυρίαρχη στρατηγική καθώς συνιστούσε ένα κράμα κερδοφόρων για το κεφάλαιο επιχειρήσεων που σχετιζόταν με τον έλεγχο του εμπορίου ναρκωτικών, την ανάπτυξη της “παραοικονομίας”, τις αστικές αναπλάσεις και την αγορά κατοικίας. Αν λοιπόν σήμερα το περιβόητο γκέτο του κέντρου της Αθήνας πρέπει να πάψει να υπάρχει είναι γιατί στην ουσία το κράτος θέλει εν μέσω κρίσης να αξιοποιήσει διαφορετικά την περιοχή μεταφέροντας τα “παράνομα” μαγαζιά του κάπου παραπέρα.

3. Το κράτος μέσα από στρατηγικές όπως ο “Ξένιος Δίας” προσπαθεί να εδραιώσει ένα

καθεστώς έκτακτης ανάγκης που σκοπεύει να αποτελέσει μια νέα μορφή κανονικότητας, με κατασταλτικές επιχειρήσεις σε βάρος όλων όσοι ενοχλούν ή περισσεύουν και διαρκή παραδειγματισμό και εκφοβισμό όλων των υπόλοιπων. Να επιβάλει δηλαδή μια καινούργια τάξη πραγμάτων, που χάριν της δήθεν ασφάλειας που παρέχει, θα θεωρείται φυσιολογική. Μόνιμα στάσιμοι αστυνομικοί στις γειτονίες μας, εισβολές σε σπίτια και στρατόπεδα συγκέντρωσης γίνονται καθημερινότητα, ενώ παράλληλα το νέο κράτος έκτακτης ανάγκης δεν θα διστάσει να καταστείλει με τα ΜΑΤ την πολύμηνη απεργία των χαλυβουργών, να ρίξει πλαστικές σφαίρες στους κατοίκους της Χαλκιδικής που εναντιώνονται στα ορυχεία χρυσού, να καταστρέψει τους καταυλισμούς των τσιγγάνων στο Αιτωλικό και τον Βοτανικό και να σφραγίσει με τη βία την κατειλημμένη Δημοτική Αγορά της Κυψέλης και την κατάληψη Δέλτα στη Θεσσαλονίκη ώστε να εμποδωθεί η αλλαγή σκηνικού και μέσα από επικοινωνιακού τύπου επιχειρήσεις.

Στην πραγματικότητα λοιπόν, ο “Ξένιος Δίας” είναι μια τέτοια κατασταλτική κίνηση που λειτουργεί κατά κύριο λόγο επικοινωνιακά. Γι’ αυτό άλλωστε και τα Μμε παίζουν κομβικό ρόλο στην προπαγάνδισή της. Ας μην τρέφει κανείς αυταπάτες πως το κράτος μέσα από αυτή την κίνηση επιδιώκει να διευθετήσει το μεταναστευτικό ζήτημα πράγμα το οποίο ούτως ή άλλως αδυνατεί να κάνει καθώς στα πλαίσια της ΕΕ έχει πραγματοποιήσει διεθνείς συμφωνίες που ούτε λίγο ούτε πολύ προορίζουν τον ελλαδικό χώρο να γίνει αποθήκη ανθρώπων. Εκείνο στο οποίο στοχεύει είναι η εντατικοποίηση του ελέγχου και της καταστολής, η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας. Άλλωστε, για την ίδια την ύπαρξή του, έχει ανάγκη τους μετανάστες, είτε για να τους χρησιμοποιεί ως φτηνό – αναλώσιμο εργατικό δυναμικό, είτε για να δημιουργήσει μια ασύμμετρη απειλή (όταν οι μετανάστες αποτελούν πλεονάζον εργατικό δυναμικό), όπως γίνεται τώρα, παράγοντας φόβο και παρέχοντας δήθεν τάξη και ασφάλεια με σκοπό να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση. Επιχειρήσεις “σκούπα” (μικρές και μεγάλες)

γίνονται τακτικά, η διαφορά του “Ξένιου Δία” είναι πως θέλει να δείξει ότι το κράτος αλλάζει, γίνεται πλέον ολοκληρωτικό και πως το πάνω χέρι το έχουν ο στρατός, η αστυνομία και οι φασίστες. Η ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης για παράδειγμα, μέσα στα οποία κλείνονται άνθρωποι με συνοπτικές διαδικασίες είναι η επιβεβαίωση ότι η κατάσταση έκτακτης ανάγκης από εκεί που ήταν ουσιαστικά μια πρόσκαιρη αναστολή της έννομης τάξης βάσει μιας πραγματικής ή κατασκευασμένης κατάστασης κινδύνου, γίνεται πλέον ο κανόνας αποκτώντας μια μόνιμη χωρική δομή. Όποιος περισσεύει ή αντιστέκεται θα χάνει την ελευθερία του χωρίς δεύτερη κουβέντα...

Από την άλλη, τα φασιστικά τάγματα ασφαλείας σε μια ευγενή άμυλα με το κράτος, ανταγωνίζονται σε ρατσιστικές και κανιβαλικές στρατηγικές, προσπαθώντας να μας πείσουν ότι το επίσημο κράτος και το επίσημο παρακράτος βρίσκονται σε «σύγκρουση». Η νεοναζιστική χρυσή αυγή, κρατικό ενεργούμενο και υποχείριο από τη στιγμή της ίδρυσης της και πολιτικό εγγόνη των χιτών και των ταγματасφαλιτών της κατοχής και του εμφυλίου, μπορεί σήμερα να προωθείται διακαώς ως αντισυστημική δύναμη και να προβάλλει ένα δήθεν κοινωνικό προσώπιο, επιδιώκει όμως κυρίως να αναπτύξει τα πιο συντηρητικά και αντιδραστικά ένστικτα μια κοινωνίας σε κρίση, διαλύοντας του όποιους συλλογικούς δεσμούς είχε και προωθώντας το σταδιακό εκφασισμό της. Δε θα αργήσει ο καιρός που θα χρησιμοποιηθεί ξανά ως συστημική εφεδρεία, ενισχύοντας την κατασταλτική και αντικινηματική δράση των επίσημων κρατικών δυνάμεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η πρόσφατη δράση τους σε πανηγύρια στη Ραφήνα και το Μεσολόγγι όπου μαζί με μεγαλέμπορους και με τις πλάτες της αστυνομίας επιτέθηκαν σε μετανάστες μικροπωλητές και κατέστρεψαν τα εμπορεύματά τους.

Μέσω του Ξένιου Δία το κράτος στοχοποιεί αρχικά τους μετανάστες γιατί το βολεύει να ακολουθήσει την τακτική του “διαίρει και βασίλευε” στην εργατική τάξη πάνω στο δίπολο

“Έλληνες και ξένοι”. Ωστόσο, ως μία επιχείρηση με καθαρά ταξικά και επιθετικά από πλευράς κράτους κριτήρια έρχεται να ασκηθεί πάνω σε όλα τα “μη παραγωγικά” και ενοχλητικά κομμάτια που δεν χρειάζονται στην παραγωγή και συνάμα δεν έχουν να καταναλώσουν (βλ. μετανάστες, οροθετικές, τοξικοεξαρτημένοι, άστεγοι) αλλά και όλους εκείνους που αντιστέκονται ή πρόκειται να σηκώσουν κεφάλι. Στην ουσία το κράτος προσπαθεί να μετατρέψει τη δικαιολογημένη οργή της κοινωνικής πλειοψηφίας που πηγάζει από την κρίση σε φόβο, απάθεια και κανιβαλισμό μεταξύ των καταπιεσμένων κοινωνικών κομματιών επιχειρώντας από τη μια την ανασύνταξη του διαλυμένου εθνικού ιστού που θα επιτεθεί στον ιδεολογικά κατασκευασμένο “εσωτερικό εχθρό” όποτε χρειαστεί και από την άλλη την πολιτική του εδραίωση ως ο εγγυητής της ομαλότητας και της ασφάλειας στην κοινωνία.

4. Από την πλευρά μας, αρνούμαστε να επιλέξουμε έναν από τους δύο δρόμους που μας επιβάλλονται, δεν επιλέγουμε ούτε το δρόμο του

φόβου και του ατομικισμού, ούτε το δρόμο της συσπείρωσης κάτω από μία εθνική ταυτότητα. Επιλέγουμε και προωθούμε έναν τρίτο δρόμο. Το δρόμο της αλληλεγγύης μεταξύ όλων των εξαθλιωμένων και κατατρεγμένων, στις γειτονιές μας, στη δουλειά, στο σχολείο, το πανεπιστήμιο και σε κάθε τόπο συνάντησης επιλέγουμε να στήσουμε δομές που όχι μόνο βοηθούν στην επιβίωση μας αλλά ανοίγουν και το δρόμο του αγώνα για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας. Θα πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η λύση βρίσκεται μόνο στη συλλογικοποίηση, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση όλων των από τα κάτω. Στη συνειδητοποίηση της κοινής ταξικής μας θέσης και της ανάγκης αρμονικής και ελεύθερης συνύπαρξης όλων -ντόπιων και μεταναστών- με γνώμονα την αλληλοβοήθεια και τον αλληλοσεβασμό, μακριά από τον καπιταλισμό και το κράτος του, τους θεσμικούς και μη θιασώτες της διαμεσολάβησης και του αλληλοσπαραγμού. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να απαλλαγούμε από τη μάστιγα του καπιταλισμού που υποτιμά και εξευτελίζει την ανθρώπινη ζωή στο σύνολο της.

αντίσταση στην επιχείρηση επιβολής του ολοκληρωτισμού

**να τσακίσουμε στην πράξη την κρατική τρομοκρατία
και τις φασιστικές της εφεδρείες**

**καμία ανοχή στα στρατοπέδα συγκέντρωσης,
τα ρατσιστικά και τα κρατικά πογκρομ**

**αντίσταση – αλληλεγγύη – αυτοοργάνωση
σε κάθε πεδίο ανάπτυξης του κοινωνικού και ταξικού πολέμου**

**κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών
για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας!**

*Πρωτοβουλία Αναρχικών
Πάτρα, Σεπτέμβρης 2012*